

Ni og tyvende Møde.

Fretdagen den 20de Januar 1888 Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Udenrigsministeren fremsætter Forslag til Lov om Konsulatafgifter.

Udenrigsministeren (Kofenørn-Lehn): Det lille Lovforslag, jeg herved har den Ære at fremsætte for det ærede Thing, er nærmest foranlediget ved de Besvælinger, der paa forskjellig Maade og fra forskjellige Sider i de senere Aar have været fremførte om et Tryk, der hvilede paa Skibsfart og Handel. Naar jeg nu fremkommer med et Forslag i denne Retning, er det nærmest for at imødelomme et almindeligt Ønske fra Handelsstandens Side, men ogsaa i Erkjendelse af, at saaledes som Forholdene have udviklet sig, er det nødvendigt at foretage Forandringer i Loven af 1ste Februar 1867. Som det vil erindres, er der i denne Lov afføkket Grændser mellem Havne, der ligge indenfor Cap Ministerre, og Havne, der ligge udenfor samme, og de Konsulatgebyrer, der svares, ere forskjellige paa de to Sider af denne Grændse; men siden den Tid er der etableret faste Dampskibsruiter til Middehavet og over Atlanterhavet til Amerika, og efter at det er sket, vilde det jo være urimeligt at have andre Bestemmelser for Konsulatafgifterne paa de fjernere liggende Steder end indenfor Cap Ministerre. Forslaget gaar nu ud paa en almindelig Nedsættelse af Konsulatafgifterne. De have efter den hidtil bestaaende Lovgivning været 12 $\frac{1}{2}$ Ore pr. Ton af Skibets Drægtighed. Der foreslaas i denne Lov en Nedsættelse til 10 Ore overalt, men Lovforslaget indeholder adskillige andre Modifikationer og Lempelser, navnlig for Mellemhavne. Det er foreslaaet, at et Skib, som løber ind i en Mellemhavn og hverken løser eller lader, ikke skal svare nogen Afgift. Desom det Gods, som det løser eller lader i Mellemhavne, bestuber mindre end 10 pCt. af Skibets Drægtighed,

kan det ogsaa være fri for Afgifter, men i det Tilfælde derimod, at det indlade eller løse Gods overstiger 10 pCt. skal det svare halve Konsulatafgifter, altsaa 2 $\frac{1}{2}$ Ore pr. Ton, ikke af Skibets Drægtighed, men af Varerne, af Godset. — Det er dernæst foreslaaet, at naar et Skib har betalt een Gang i et Aar 30 Ore pr. Ton i samme Havn, vil det i den følgende Del af Aaret slet ikke komme til at svare Mere, eller med andre Ord, at et Skib ikke kan komme til at svare Mere end 30 Ore pr. Ton i et Aar i samme Havn. — Jeg har dernæst ladet det være mig magtpaaliggende at lade udarbejde en Tarif for det Vederlag, der svares til Konsuler for Arbejder, der ligge udenfor Skibsfarten, og som Private betale til Konsulerne. Vi have manglet saadanne Bestemmelser, men det vilde være meget heldigt at faae en saadan Tarif. Udarbejdelsen er imidlertid et meget stort og vidtløftigt Arbejde. Der hører mange Forarbejder til, og der skal høstes megen Erfaring, før man kan sige, at det Maal, man har naaet, virkelig maa være fyldestgjørende for Fremtiden. Jeg har derfor indskrænket mig til at udtale her, at Udenrigsministeriet ønsker at udarbejde en saadan Tarif, men tillige, at det indtil videre bør overlades til det at bestemme, hvorledes den skal være, og naar den er sat i Kraft, at afgjøre de Tvistigheder, der kunne reise sig i Anledning af Anvendelsen af den. Der er dernæst Forslag til en midlertidig Bestemmelse, som gaar ud paa, at der skal gives Konsulerne en Erstatning for det Tab, der for dem vil følge af denne Løvs Forskrifter. Jeg vil sige, at det vel ikke have noget absolut Retstrav paa Erstatning, men Billighed taler dog i høi Grad for, at man giver en Embedsmand, der i Henhold til bestaaende Love har bestemte Indtægter, Erstatning, naar man vil skære Noget bort af disse Indtægter. Jeg har tænkt mig, at det kunde ordnes saaledes, at man gav dem en Erstatning, der svarede til Differencen mellem de Indtægter, den Paagældende i Gjennemsnit har haft i de sidste 5 Aar, og dem, han faar i Fremtiden, dog med Tillæg af den Indtægt, han kan faae gennem denne Tarif. Jeg tror, at Billighed vil tale for, at det sker. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det bliver en temmelig stor Sum, 30—40,000 Kr. om Aaret, der vil være at tilsvare af Statskassen; men paa den anden Side er det kun en midlertidig Udgift for Statskassen, idet efterhaanden som Konsulerne gaa af eller dø, og der kommer andre i Stedet, denne Erstatning jo vil falde bort. Jeg skal iøvrigt kun tilføie, at det under Udarbejdelsen af dette Forslag har ligget